

Povzdechla jsem si.

„Jane, už jsme o tom mluvily. Nemáš lidem říkat, že jsou brejlatí nebo že mají čtyři oči, to je velmi nevlídné, Freddie za své brýle nemůže. Dále nebudeš lidem říkat, že jsou blbci, to je velmi ošklivé. Ani nesmíš lidem říkat, že jsou zrzaví jako urážku, to je... zrzavofobismus?“ dokončila jsem poněkud chabě.

Rychle jsem se ale vzpamatovala a znovu zařvala. „Petere, ty neříkej své sestře hovínko a nenavázej se do ní.“

„Smrdí jako stará brokolice,“ nedala se Jane. „Můžu říkat tohle?“

„Kdo? Freddie, nebo Peter?“

„Freddie. Peter prostě smrdí hovínkem!“

„TO TEDA NE!“ ozval se Peterův mocný a rozhořčený výkřik následovaný tupou ránou, o níž jsem usoudila, že představuje nějaký druh fyzického násilí, které jedno z mých dětí páchá na druhém.

Nastalo krátké ticho. Možná se dokonce usmířili a pěkně si hrají? Ne, taková pitomost. Která desetiletá holčička si pěkně hraje se svým osmiletým bratrem, mimo blouznivé představy Mumsnetu, jehož příspěvatelky rády tvrdí nejen to, že jedno kuře vydrží na celý týden vydatného jídla, ale také, že jejich děti nikdy neřeknou křivé slovo a nic si neužívají víc než pojídání velkých porcí salátu při společném hraní edukativních deskových her. Samozřejmě se brzy opět ozval jekot doprovázený dalšími obviněními, která se nesla vzhůru po schodech: „dívá se na mě“, „není to fér“, „ONA SI ZAČALA“ a zjevně nová Janina invektiva: „JANE ŘÍKÁ, ŽE JSEM ADOPTOVANEJ A TY MĚ POŠLEŠ ZPÁTKY, ALE JÁ NEJSEM ADOPTOVANEJ, ŽE NE, MAMI?!“

„Jane,“ zakřičela jsem přísně svým nejlepším autoritativním rodičovským hlasem. „Tohle se nesluší říkat bratrovi. Ne, Petere, samozřejmě že nejsi adoptovaný, ne že by na tom bylo

něco špatného. I kdybys byl, měli bychom tě stejně rádi a nikdy bychom tě neposlali zpátky.“ Ach, KRISTE, proč je v dnešní době rodičovství tak složité?

Samozřejmě neschvaluji fyzické násilí na dětech, ale vzhledem k tomu, jak ty moje ze sebe setrvalé navzájem vytloukaly svou zatracenou duši, zřejmě bez jakýchkoli strašlivých následků, bylo by tak hrozné nastolit viktoriánskou výchovnou metodu, kdy bych vyžadovala, aby byly vidět, ale ne slyšet, a klepla je přes klouby, pokud by zpochybňovaly mou autoritu? Asi ano, proto už to lidé nedělají, ale občas mě přepadl záchvat závisti vůči těm viktoriánským matkám, které žily v domech dostatečně velkých na to, aby měly pro děti oddělené křídlo a chuva jim je vodila předvést jen jednou týdně. Někdy jsem dokonce zatoužila po poněkud méně nóbl verzi rodičovství, kdy se člověk necítil provinile, pokud si elektronickou chuvičku zarovnal pár pivky (když si malého budvara a gambičku zapojil na elektronickou chuvičku). Jen si představte tu radost, když je krmíte bezbarvým jídlem, aniž byste se pokoušeli vtipkovat o tom, že je to „tapas z mrazáku“, a pak se do nich pokoušíte násilím vecpat fairtradové sušené mango z bio obchodu, abyste vykompenzovali kuřecí nugety a pocit viny?

Navzdory všem snahám o vyvážení své špatné výchovy pomocí nějakých ubohých dílniček a quinoj, jsem se cítila odsuzovaná společností pokaždé, když jsem se odvážila vyjít z domu, a Mumsnetem pokaždé, když se odvážím na internet. Samozřejmě mě odsuzovaly i dokonalé krásné Mamky mňamky na školním hřišti, když děti přispěly k mému zařazení mezi ně hlasitým výkřikem: „Můžeme se dneska zase šest hodin dívat na *SpongeBoba*, mami?“ Ovšemže jsem nikdy nenechala svá malá zlatíčka dívat se šest hodin na *SpongeBoba*. Jejich chápání času je stejně mlhavé, jako jejich touha mě ztrapnit.